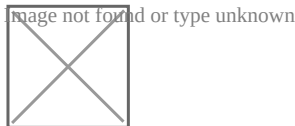

Μοναχός Φανούριος Καψαλιώτης (1898 - 18 Δεκεμβρίου 1986)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[σάρωση0005](#) image not found or type unknown

Ο κατά κόσμον Βασίλειος Μαντρέας γεννήθηκε στο Τεκόστι της Ρουμανίας το 1898. Ηλθε από τη Ρουμανία στο Άγιον Όρος το 1913. Ο πατέρας του φεύγοντας του είπε: «Παιδί μου Βασίλη, σε αφιερώνουμε στην Παναγία, να ζήσεις με υπακοή και υπομονή, να ευα-ρεστήσεις τον Θεό, για να σώσει κι εμάς τους γονείς σου ο Θεός, με την αγία σου ζωή». Πήγε πρώτα στη ρουμανική σκήτη του Τιμίου Προ-δρόμου, όπου έζησε τριάντα χρόνια. Κατόπιν στη ρουμανική σκήτη του Αγίου Δημητρίου-Λάκκου. Επέστρεψε στη σκήτη του Τιμίου Προδρό-μου. Το 1915 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός. Στη συνέχεια πήγε στην Καψάλα.

Τελικά εγκαταστάθηκε στο Κελλί του Αγίου Βασιλείου στην Καψά-λα. Τον άγιο Βασίλειο τον είχε από μικρός μεγάλη ευλάβεια. Στο Κελλί αυτό είχαν κατοικήσει παλαιότερα άγιοι. Έμεινε σε αυτό το αγιοτρόφο Κελλί επί μία τεσσαρακονταετία. Επισκευάζοντας το Κελλί είχε φαί-νεται παραμελήσει τα μοναχικά του καθήκοντα. Του παρουσιάσθηκαν τότε στον ύπνο οι άγιοι Βασίλειος και Θεόφιλος. Ο δεύτερος αυστηρά του είπε, καθώς διηγείτο ο ίδιος: «Να μην αφήνεις τα μοναχικά σου καθήκοντα, εμείς θα φροντίσουμε το Κελλί».

Ήταν λίαν ασκητικός. Θύμιζε παλαιούς ασκητές. Πολλά ημερόνυχτα προσευχόταν ακατάπαυστα. Άκρος νηστευτής, δεν έτρωγε σχεδόν τί-ποτε. Μελετηρός πολύ. Ιδιαίτερα αγαπούσε τον όσιο Ισαάκ τον Σύρο. Κοιμόταν ελάχιστα πάνω στις σανίδες με μαξιλάρι μία πέτρα. Τις χει-μωνιάτικες νύχτες θεωρούσε ατελείωτες. Ήταν καλογερικός και φιλακόλουθος. Μόλις έδυε ο ήλιος, άρχιζε την ακολουθία του. Συνέχιζε με κομποσχοίνι ως το πρωί. Προσευχόταν για όλο τον κόσμο. Όσους είχε γνωρίσει έστω και για λίγο. Για όσους του το είχαν ζητήσει. Προσ-ευχόταν με θερμά δάκρυα, εκζητώντας το έλεος του Θεού για όλο το ανθρώπινο γένος. Χαιρόταν να μνημονεύει ονόματα και να μαθαίνει για την πρόοδό τους.

Δεν είχε καμία ιδέα περί του εαυτού του. Δεν ήθελε κανείς να τον θεωρεί κάτι. Γι' αυτό συχνά προσποιόταν μωρία. Μερικοί τον παρεξηγούσαν και τον θεωρούσαν

λειψό. Αυτός όμως ήξερε καλά τί έκανε. Ζούσε ταλαιπωρώντας το σαρκίο του, δίχως καμιά ανάπαυση. Τον χει-μώνα δίχως θέρμανση και το Κελλί να βάζει από παντού κρύο και νερά. Το καλοκαίρι να κουβαλά νερό από μακριά. Λάτρευε την ησυχία και για χάρη της αδιαφορούσε πραγματικά για κάθε περιποίηση, διευκό-λυνση και άνεση. Τήρησε με ακρίβεια τις υποσχέσεις της κουράς του. Δεν έδωσε ποτέ μεγάλη άνεση στο ταλαίπωρο σαρκίο του.

Όσοι πήγαιναν να τον δουν έβλεπαν μία εικόνα πραότητος, αγαθότητας και απλότητας. Ήταν ένα μεγάλο παιδί. Απέπνεε την ευωδία ενός ταπεινού ασκητού. Μιλώντας για τον όσιο Θεόφιλο δάκρυζε. «Αν έχει ευλάβεια ο προσκυνητής», έλεγε, «αισθάνεται την ευωδία του οσίου». Τα λόγια του ήταν απλά και μεστά θείας σοφίας. Οι άγγελοι του χάριζαν γαλήνη και οι δαίμονες ανέδιδαν δυσωδία. Κάποτε τον επισκέφθηκαν οι Τρεις Ιεράρχες. Συνομίλησε άλλοτε με τον Μέγα Βασίλειο και τον όσιο Θεόφιλο. Είχε αγωνία για τη σωτηρία του. Η μεγάλη του άσκηση συνυπήρχε με τη μεγάλη αγάπη της αγαθής και αθώας καρδιάς του. Ηλικιωμένος πολύ έτρεχε να φροντίζει άλλα γεροντάκια.

Είχε πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό. Ζούσε με τα ελάχιστα. Με λί-γες ρόγες σταφύλι όλη την ημέρα, λίγα μούρα ή λίγαμανιτάρια. Αγα-πούσε τη φύση. Περπατούσε ανάμεσα στα δένδρα δοξολογώντας κι ευχαριστώντας τον Θεό για τις τόσες δωρεές του. Έριχνε ψωμιά στα πουλάκια και χαιρόταν αφάνταστα, σαν μικρό παιδί, να τα βλέπει να τρώνε.

Ένας μοναχός που τον επισκέφθηκε γράφει περί αυτού: «Ήταν ένα κοντό, αδύνατο γεροντάκι. Το πρόσωπό του ήταν φωτεινό, σαν τον ήλιο. Ήταν αληθινά πρόσωπο μικρού παιδιού, πράο, ροδοκόκκινο, νεανικό, καθάριο, ιλαρό, αγνό, άγιο. Δεν είχε τίποτε να μας κεράσει, μόνο λίγο νερό. Όταν τον ρωτήσαμε πώς περνάει, απάντησε: “Περνάω πολύ καλά. Με φροντίζει ο Χριστός και η Παναγία. Τρώγω παξιμάδι και χόρτα. Τη νύχτα κάνω κομποσχοίνι, λέγοντας την ευχή. Δεν τα μετρώ. Λέγω το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» μέχρι να έλθουν τα δάκρυα. Προ-σεύχομαι και κλαίω για όλο τον κόσμο. Σταματώ όταν θέλει ο Κύριος. Όταν σταματήσουν τα δάκρυά μου για τον κόσμο ...”».

Προείδε το τέλος του. Του το είπε ο «φίλος» του ο Μέγας Βασίλειος. Πήγε στους άλλους Καψαλιώτες να ζητήσει συγχώρεση για τη μόνιμη αναχώρησή του. Ανεπαύθη στις 18.12.1986. Τον βρήκαν νεκρό στο κελλάκι του. Έξω είχε πέσει πολύ χιόνι. Ο συμπατριώτης του Γέροντας Ηρωδίων (+1990) ο φίλος και συναγωνιστής του, είπε: «Ο Γέρων Φα-νούριος δεν πέθανε, πήγε από τη μία ζωή στην άλλη ζωή. Να του κάνετε κομποσχοίνι, να έχουμε ειρήνη. Είναι άγιος». Έζησε, όπως είπαμε, με κάθε ακρίβεια τις μοναχικές υποτυπώσεις και υποσχέσεις της κουράς του. Δεν έδωσε καμιά υλική ανάπαυση στον εαυτό του. Έλεγε χαριτω-μένα:

«Μακάρι όση προθυμία έχουν οι άνθρωποι για τα κακά, τόση να είχαν και για τα καλά ...».

Πήγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Παντοκράτορος. Αωνύμου Αγιορείτου μοναχού, Ο Γέ-ρων Φανούριος της Καψάλας, Ορθόδοξη Μαρτυρία 45/1995, σσ. 29-31.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ΄1984-2000 , σελ.1173-1176, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.